

השכנים חוסמים את הפניסה לחנייה בחצר

צילה בותבת: אנחנו גרים בבית פרטי, האחרון בשורה של בתים שיש להם שביל פניסה משותף. בזמן האחרון, כמעט בכל פעם שאני רוצה לצאת מהבית במכונית או כשאני חוזרת הביתה, יש מכונית שחוסמת לי את המעבר. או שהשכנה חוזרת בדיוק מקניות, או שאחד הילדים או האורחים של השכנים חונה ליד הדלת, כדי לחסוך לעצמו הליכה של דקה מהרחוב. אני תמיד בדילמה איך להגיב: האם לחנות ברחוב ולוותר על זכותי להיכנס עד הבית? האם לצפור? האם לצלצל בדלת ולבקש שיפנו את הדרך? או לי לחסום להם את הדרך, כדי שהם יצטרכו לצלצל אצלי בדלת ולבקש ממני להזיז את המכונית שלי כשהם ירצו לצאת? כל אחת מהאפשרויות מרגיזה אותי וגוזלת זמן יקר, שאין לי. אני אומנם רוצה לשמור על יחסי שכנות טובים ומשתדלת לא להראות לשכנים שאני כועסת, אבל בזמן האחרון נגמרה לי הסבלנות. כשאני חוזרת הביתה עייפה או עם מצרכים רבים, או כשאני ממחרת לצאת לעבודה או לפגישה – אין לי זמן, סבלנות או כוח ליחסי ציבור. מה את מציעה לי לעשות?

צילום: אבינו שמיר

הנושא של חנייה מתחיל להיות יותר ויותר בעייתי בישראל. מספר המכוניות גדל והולך, ויש בתים ורחובות וערים שאין בהם מספיק מקומות חנייה לדיירים ולאורחים. יש מקומות שיש בהם מצוקת חנייה אמיתית. אנשים חוזרים הביתה אחרי יום עבודה או בילוי ומסתובבים זמן רב ברחובות כדי למצוא חנייה.

אבל השאלה של צילה

נוגעת בנושא אחר: התנהגות. גם בנושא החנייה, כמו בנושאים אחרים, יש אנשים שאינם מכבדים את החוק, שאינם מכבדים את זכויותיהם של האחרים. ומי שלא יודע איך מתנהגים בחברה, איך מכבדים בני אדם וחוקים – חוסם את הדרך לאחרים, כי אינו מכבד אף אחד חוץ מאשר את עצמו. אם תעיר לו על כך, הוא יכעס עליה יתן לך להרגיש שאתה נודניק. אולי הוא יגיד לך: מה קרה? מה אתה עושה מזה עניין? אולי הוא יגיד: סליחה! לא ידעתי... אני מצטער. ובפעם הבאה הוא יתנהג באותה דרך ויאמר שוב סליחה, כי להגיד סליחה לא עולה כסף...

ואולי הוא לא יחנה במקום האסור בעתיד, אבל מישהו אחר יחנה שם...

מנסיים בטוב

יפה כתבה צילה: יחסי שכנות טובים חשובים מאוד. צריך לעשות הפול כדי לשמור עליהם. לפעמים צריכים להשקיע בהם סבלנות וזמן, ולפעמים אפילו לסבול קצת. אם תשימו לב תראו שהמילה סבל והמילה סבלנות הן מאותו השורש... האופציה השנייה: לריב, לצעוק, לנתק קשר – לא נעימה, וצריך להשתדל לא להגיע אליה.

אז מה עושים במקרה שמישהו חסם לנו את החנייה?

אם הדבר קורה לנו ברחוב, ומישהו שאיננו מפירים חוסם לנו את החנייה, אין לנו ברירה אלא לחכות עד שהוא יגיע. כשיבוא, אפשר לומר לו מילה, אבל לפעמים כדאי לשתוק. אנחנו לא יודעים עם מי יש לנו עסק, וצריך להיזהר. כבר היו בארץ מקרים של פגיעה באנשים במהלך ריב על מקום חנייה.

במקרה שצילה מתארת יש כתובת, שאליה כדאי לפנות.

במקום לכעוס ולהסתובב בפנים חמוצים, אני מציעה לך לדבר עם השכנים ולומר להם (בנחת, בנועם) שאת מבקשת שידאגו לכך שהמעבר יהיה פתוח, ושידאגו שגם האורחים שלהם לא יחננו על השביל.

אולי תחליטו יחד לתלות שלט או לכתוב על השביל: אין חנייה, אין פניסה. שלט כזה עשוי להקטין את מספר החונים (תמיד יש כאלה שמתעלמים ממה שכתוב על השלט).

אם פנייה אחת לא תעזור, פני אליהם שוב ושוב. תמיד בנימוס!

ואם הפניות לא יעזרו, המשיכי לעשות מה שאת עושה. צלצלי בדלת ובקשי מהם להזיז את המכונית. לחלופין, את יכולה לחסום להם את המכונית, להיכנס הביתה לענייניך. אבל ה"מחיר" שתשלמי הוא, שיפריעו לך באמצע הפעילות שלך או אפילו באמצע המנוחה. למה זה מגיע לך?

על שתי האפשרויות נאמר: זה לא נעים, אבל אין ברירה. מה שלא נכנס דרך השכל – ייכנס דרך הרגליים. מי שצריך לקום פעם ועוד פעם באמצע הארוחה או מנוחת הצהריים כדי להזיז את המכונית, יחשוב בפעם הבאה פעמיים אם לחסום לך את השביל.

כמו תמיד, אני מציעה קודם פול לנסות לדרבן. כמו תמיד, אני מציעה לא להיכנס לסכסוך שכנים מיותר. בהצלחה!

ענת דותן

מכתבים למדור "הפל נשאר במשפחה" אפשר לכתוב לפי הכתובת: ענת דותן, "שער למתחיל", המסגר 9, תל-אביב. או למדור "כתבו לנו" באתר שלנו: www.slamathil.co.il